

na utrzymaniu ma dwójkę niepełnosprawnych dzieci i nie pracuje. Jest po rozwodzie z pozwanym D. K. (2), który nie płaci alimentów na rzecz dzieci.

Pozwana nie zakwestionowała roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości, nie powołała także żadnych wniosków dowodowych.

W piśmie z dnia 8 stycznia 2019 roku (k- 75) powód podtrzymał swoje żądanie podnosząc, iż umowę kredytu zawarli oboje pozwani a więc odpowiadają solidarnie za zobowiązanie. W kolejnym piśmie z dnia 16 stycznia 2019r pozwana podała, iż bank nie ma prawa wchodzić na świadczenia wypłacane na rzecz dzieci a pozwana nie ma dochodów z tytułu pracy. Na wyznaczony termin rozprawy w dniu 21 marca 2019r pozwani nie stawili się pomimo prawidłowego powiadomienia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strony postępowania łączyła umowa Nr (...) złotowego mieszkaniowego kredytu hipotecznego zawarta w dniu 24 października 2005r. Pozwanym udzielono kredytu w wysokości 220.000zł. Wobec braku terminowej spłaty zadłużenia powód pismem z dnia 31 lipca 2017r skierował do pozwanych wezwania dokonania spłaty zadłużenia w terminie 14 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Z uwagi na fakt iż pozwani nie dokonali zapłaty należności powód pismem z dnia wypowiedział umowę kredytu i wezwał do zapłaty należności, przeterminowanego zadłużenia które wówczas wynosiło 3.803,81zł. Powód poinformował pozwanych iż w przypadku nie dokonania zapłaty będą zgodnie z umowa naliczanie dalsze odsetki za każdy dzień zwłoki w spłacie i kwota należności zostanie powiększona także o kwotę kolejnych rat.. Z uwagi na niedokonanie zapłaty powód wystosował ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 88.676,31zł wynikającej z ksiąg bankowych a stanowiących saldo zadłużenia. Po wyczerpaniu tej drogi powód złożył pozew do Sądu o zapłatę kwoty 87.933zł z odsetkami umownymi od dnia 16.02.2018r do dnia zapłaty.

W dniu 20 kwietnia 2018r Sąd Rejonowy w L. wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Pozwana M. K. wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty nie kwestionując okoliczności faktycznych jak też wysokości zadłużenia. Pozwana podała, iż nie jest w stanie dokonać spłaty zadłużenia z uwagi na brak środków finansowych. Nie złożyła także żadnych wniosków dowodowych.

Dowód: umowa złotowego mieszkaniowego kredytu hipotecznego (k 26-37), wezwanie z dnia 31.07.2017 (k.42,43), wypowiedzenie umowy (k.38,39), ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty(k.40), nakaz zapłaty z dnia 20.04.2018 (k 3), sprzeciw od nakazu zapłaty k.4,5)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom oraz ich odpisom i kserokopiom, albowiem nie były przez strony kwestionowane, jak również nie budziły wątpliwości Sądu. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Bezspornym w sprawie był fakt, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcie umowy w dniu 24.10.2015r złotowego mieszkaniowego kredytu hipotecznego na kwotę 220.000zł. Pozwani zaczęli obsługę kredytu, jednakże następnie zaprzestano wymaganych płatności umownych. Pozwana w swoim sprzeciwie wskazała iż nie posiada środków finansowych na spłatę kredytu albowiem utrzymuje się z zasiłku pielęgnacyjnego na niepełnosprawne dzieci. Ponadto podała iż jest po rozwodzie z D. K. (2) który nie płaci alimentów na dzieci. W ocenie Sadu problemy finansowe stron z pewnością stały się powodem zaprzestania spłaty należności na rzecz powoda. Ta okoliczności nie mogła jednakże skutkować oddaleniem powództwa. Pozwana nie zakwestionowała faktu zawarcia umowy oraz wysokości zadłużenia.

Biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał, że żądanie powoda nie budzi wątpliwości co do zasady jak również co do wysokości.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96).

Według tych ogólnych norm na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

W przedmiotowym postępowaniu powód przedłożył szereg dokumentów w szczególności umowę kredytową. Wezwania do zapłaty a także wypowiedzenie umowy kredytowej. Nie budziły one zastrzeżeń Sądu co do ich treści oraz wiarygodności. Dokumenty te nie zostały także zakwestionowane przez stronę pozwaną. Z ich treści wynika wysokość zadłużenia, którego także strona pozwana nie kwestionowała.

Sąd na podstawie złożonych dokumentów w oparciu o dyspozycję art. 233 kpc uznał, iż powód wykazał istnienie roszczenia oraz jego wysokość. Strona pozwana zaprezentowała jedynie swoje twierdzenia, co do swojej trudnej sytuacji materialnej nie składając żadnych wniosków dowodowych. Twierdzenia strony pozwanej iż nie posiada środków na spłatę zadłużenia nie mogą stanowić podstawy oddalenia powództwa. Powód przedstawił dowody, na których Sąd się oparł ustalając stan faktyczny. Oryginały złożonych dokumentów nie były przez pozwanych kwestionowane, a nadto nie zostały złożone inne wnioski dowodowe które mogłyby poddać w wątpliwość twierdzenia strony powodowej. Sąd w niniejszym postępowaniu ustalał zasadność roszczenia, a nie możliwość jego wyegzekwowania.

W razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty upada. Przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie sprzeciwu powodowi (art. 505§1 kpc). Po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok,

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku. W pkt II Sąd odstąpił od obciążania stron kosztami postępowania uznając za prawdziwe twierdzenia pozwanej co do dramatycznej sytuacji materialnej pozwanych. Z uwagi na fakt, iż pozwany D. K. (1) nie stawiał się na rozprawie i nie zajął stanowiska wobec niego został wydany wyrok zaoczny.

Mając na uwadze powyższe na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Hanna Ratajczak